

[Lenger]

lingsbalanceforbedring delvis spolerés. De nye, liberaliserede valutaregler gør Danmark mere økonomisk sårbart, indskrænker de økonomiske handlemuligheder, øger den udenlandske spekulation og fører i øvrigt til en alt for høj forrentning af låntagningen.

Hvad selve forbruget angår, mener vi, at der mere er brug for en forbrugsomlægning end for en samlet forbrugsbegrænsning. Vi mener, der mere er brug for en omlægning, hvorved de bedre stillede får begrænset deres købekraft og de dårligst stillede udvidet deres købekraft; så kunne det blive lettere at være dansker, også for de titusinder, som statsministeren glemte i tirsdags, de titusinder, som har set deres levestandard falde i de senere år, og som efterhånden ikke blot har materielle og økonomiske problemer, men også sociale, kulturelle og menneskelige problemer i form af ydmygelser, nederlag og håbløshed ved, at de bliver stillet ud på samfundets sidelinje.

En sådan forbrugsomlægning kunne f.eks. bestå i, at dagpengene blev reguleret, så de genvandt deres værdi, at bistandsydelse blev reguleret, at karensdagen blev afskaffet, og at der blev indført en reel progression i skattesystemet, f.eks. i form af en progressiv kommuneskat. En sådan forbrugsomlægning til fordel for de svagest stillede ville i øvrigt også have en positiv værdi for betalingsbalancen.

Naturligvis forventer vi ikke, at den slags forbrugsomlægninger kommer fra den nuværende regering. Det ville være at bede statsministeren om at score selvmål i klassekampen, hvor han ellers hidtil har disket op med et flot og offensivt angrebsspil, med elegant og hårdtslående dansk dynamite til ære for de begejstrede roligans på solsiden.

Og når man ser på det skatteforlig, som socialdemokratiet har indgået med regeringen, og hvor omfordelingen er minimal, forventer vi heller ikke, at socialdemokratiet uden videre vil være med til at flytte nogen af byrderne over på de bredeste skuldre. Socialdemokratiet har tilsyneladende valgt en defensiv taktik i håb om at opnå uafgjort eller begrænse nederlaget over for statsministerens velspillende hold.

På trods af at socialdemokratiet til stadighed har erklæret sin modstand mod forringelse af dagpengenes værdi, har de begrænset deres forslag om øjeblikkelig genopret-

ning til kun 5 pct. svarende til ca. en tredjedel af forringelsen, og det må forstås på den måde, at to tredjedele af socialdemokraternes modstand har været modstand på skrømt.

Skal der ske en økonomisk omfordeling, er der kun publikums aktive opbakning at håbe på, publikum på skyggesiden vel at mærke. Ganske vist var det begrænset, hvad der kom af konkrete resultater i forbindelse med konflikten på arbejdsmarkedet omkring overenskomstindgrebet, men alligevel viste masser af arbejdspladser, at de ikke bare ville se passivt til. Der var så stor aktivitet, at kun hr. Erhard Jakobsen kan huske, hvornår det sidst er sket, og det er netop en faglig aktivitet, der skal til, også for at et kommende arbejderflertal ikke skal blive trængt i defensiven af økonomisk stærke udenomsparlamentariske kræfter, der kan reagere ved at skabe panik på børsen, true med at flytte investeringerne til udlandet og presse renten og inflationen i vejret igen. Der skal virkelig være kraft bag, hvis folkevalgte skal hamle op med velbjærgede, der vil optræde som økonomiske, ikke roligans, men hooligans, hvis deres position og fortrinsstilling trues.

Der er et område, jeg særligt vil fremhæve, for her har regeringen virkelig haft succes, langt større succes end i statsministerens verden af tal, statistikker og gennemsnit, og det er det ideologiske område. Den borgerlige ideologi: at enhver er sig selv nærmest, og at enhver – ligesom en vis mand – hytter sine, har ikke i mange år haft så godt fodfæste som i disse år.

Solidariteten mellem mennesker og især solidariteten med de svageste har det skidt. Jeg giver ikke alverden for statsministerens verbale afstandtagen fra de racistiske tilbøjeligheder, vi har oplevet, når en af årsagerne er den manglende solidaritet som følge af den borgerlige regerings ideologiske succes, når en anden af årsagerne er sociale forhold, som bydes titusinder af mennesker, der får dem til at frygte, at flygtningene tager noget fra dem, og når en tredje årsag er, at fremtrædende konservative politikere selv har været med til at bære ved til bælet. Jeg tænker på statsministerens gentagne udtalelser om, at udlændingeloven indebærer »en ensidig og uoverskuelig forpligtelse«. Jeg tænker på justitsministerens gentagne udtalelser om bekvemmelighedsflygtninge. Jeg tænker på hr. Hagen Hagensens udtalelser om misbrug